

NAOMI NOVIK

SMRTONOSNO OBRAZOVANJE

Solomonarijum, lekcija prva

S engleskog preveo

Miloš Petrik

**Čarobna
knjiga**

Za *lim*, jer osvetljava mračna mesta

GLAVA 1.

Žderač duša

Odlučila sam da Orion mora umreti pošto mi je po drugi put spasao život. Nisam ranije imala neko naročito mišljenje o njemu, ali negde se mora povući granica. Bilo bi sve u redu da mi je spasao život neki neverovatan broj puta, recimo deset ili trinaest i slično; trinaest je, zapravo, značajan broj. Orion Lejk, moj telohranitelj; s tim se može živeti. Ali već smo bili pohađali Solomonarijum tri godine i tek je sad pokazao nekakve naznake posebne naklonosti prema meni.

Reći ćete da sam sebična jer razmatram ubistvo junaka zaslužnog za to što je četvrtina naše klase preživela. E pa teško onima koji nisu mogli da se spasu bez njegove pomoći. Ionako ne možemo baš svi da preživimo. Mora i škola nešto da jede.

A šta je sa mnom, pitate se, koju je već bio spasao, i to ne jednom, već dvaput? Baš zato moram da ga se rešim. *On* je razneo laboratoriju za alhemiju prošle godine kada se borio sa onom himerom. Morala sam da se iskopavam iz šuta dok je on trčao ukруг i mlatio njen rep koji je sipao vatru. A i žderač duša nije bio u mojoj sobi ni pet sekundi kada je on nahrupio na vrata: sigurno ga je bio gonio u stopu, verovatno ga je jurio niz hodnik. Stvor je samo uleteo u moju sobu tražeći spas.

Ali kome ja to da objasnim? Himera možda nije bila moja krivica, bilo nas je više od tridesetoro u laboratoriji onog dana, ali ovo dramatično spasavanje u mojim odajama bilo je nešto sasvim drugo. Cela škola je mislila da sam se pridružila neodređenoj

gomili gubavih nesretnika koje je Orion Lejk spasao tokom svog izuzetnog školovanja, a to nisam mogla da podnesem.

Sobe nam nisu prevelike. Bio je samo na nekoliko koraka od moje stolice, poguren i zadihan nad zapenjenom ljubičastom mrljom od žderača duša, koja je lagano curila u procepe između podnih pločica ne bi li se što bolje razlila po mojoj sobi. Slabo tinjanje njegovih ruku osvetljavalo mu je lice, a ono ni po čemu nije bilo naročito: imao je veliki orlovski nos, koji bi možda mogao da bude upečatljiv jednog dana kada i ostatak njegovog lica uhvati korak s njim, ali zasad je samo bio prevelik, a preko znojavog čela bila mu je zalepljena srebrnastosiva kosa, koju je trebalo da ošiša tri nedelje ranije. Najveći deo svog vremena provodi u neprobojnoj ljušturi svojih vernih obožavalaca, tako da mu nikad nisam prišla bliže. Ispravio se i podlakticom obrisao znoj. „Jesi li dobro... Beše, Gala?“, rekao mi je, kao da utrljava so u ranu. Tri godine smo zajedno pohađali laboratorijske vežbe.

„Ne zahvaljujući tebi i tvojoj bezgraničnoj fascinaciji svim najmračnijim stvorenjima što gamižu ovuda“, rekla sam ledenim glasom. „I *ne zovem* se Gala, nikad se nisam zvala *Gala*, zovem se *Galadrijela*“ – ne gledajte mene, nisam sama sebi dala ime – „a ako ti je to previše slogova odjednom, može i Ela.“

Podigao je glavu i gledao me blago otvorenih usta. „Ah. Hm. Izvini?“, rekao je glasnije, kao da nije razumeo šta se dešava.

„Ne, ne“, rekla sam. „Izvini ti. Očigledno se nisam dovoljno uživala u ulogu.“ Melodramatično sam zabacila glavu unazad i podigla nadlanicu na čelo. „Tako sam se bila uplašila, Orione“, uzdahnula sam i bacila se na njega. Malo se zaneo; bili smo iste visine. „Hvala *nebesima* da si bio tu da me *spaseš*, nikako ne bih sama savladala žderača duša.“ To sam zapečatila jadrnim lažnim grcajem na njegovim grudima.

Neverovatno, ali zapravo je pokušao da me zagrlji i potapše po ramenu, toliko mu je to sve dolazilo automatski. Gurnula sam ga

laktom u stomak kako bih ga odbila od sebe. Lanuo je kao pas i ustuknuo, pa se zagledao u mene. „Ne treba mi tvoja pomoć, nepodnošljivi gmaze”, rekla sam. „Odbij, ili ćeš zažaliti.” Gurnula sam ga još malo, pa zalupila vrata, koja su se bila našla između nas na nekoliko centimetara od njegovog kljunastog nosa. Nakratko sam imala to zadovoljstvo da na njegovom licu vidim potpunu zbunjenost pre nego što je iščilela, a onda su se preda mnom našla samo gola metalna vrata sa rastopljenom rupom namesto kvake i brave. Hvala, junačino. Uputila sam rupi jedan otrovan pogled, pa se okrenula svom stolu taman u trenutku kada se gromuljica koja je ostala iza žderača duša konačno rastočila, šišteći kao bušna cev za grejanje i gadan miris truleži ispunio je sobu.

Bila sam toliko besna da mi je tek iz šestog puta uspela čarolija koja bi to počistila. Posle četvrtog pokušaja, ustala sam i bacila najnoviji truli drevni svitak u neprobojnu tamu s druge strane mog stola i besno povikala: „*Ne treba* mi armija skuvara! *Ne treba* mi zid od plamena smrtnoga! Treba mi *čista soba!*”

Iz praznine je, umesto odgovora, izletela užasna knjiga ukoričena u nekakvu bledu, ispucalu kožu sa bodljikavim uglovima koji su, klizeći ka meni, neprijatno zagrebli metalnu površinu stola. Koža je verovatno poticala od svinje, ali neko je očigledno želeo da stvori utisak da se radi o ljudskoj, što je bilo gotovo jednako gadno. Knjiga se otvorila i pojavila se strana sa uputstvima za porobljavanje mase ljudi. Pretpostavljam da *bi* oni *počistili* sobu kad bih im rekla.

Morala sam da izvadim jedan od glupih majčinih kristala, sednem na svoj škripavi krevet i meditiram deset minuta u smradu žderača duša, koji se polako uvlačio u moju odeću, svitke i papire. Čovek bi pomislio da će se smrad brzo raščistiti jer je jedan ceo zid bio otvoren ka mističnom ambisu tame, što je sobi davalo izgled svemirskog broda koji se zaputio ka crnoj rupi, ali ne. Pošto sam konačno uspela da se udaljim od nepovezanog ritanja

višeslojnog gneva, gurnula sam knjigu ukoričenu u svinjsku kožu dalje od sebe – perom, za svaki slučaj – pa rekla najmirnije što sam mogla: „Želim jednostavnu kućnu čaroliju koja će počistiti nered i odagnati neprijatan miris.”

Konačno je uz jedno – *tras* – na moj sto pala ogromna knjiga sa naslovom *Amunan Hamwerod*, prepuna čini ispisanih na staroengleskom – što mi je bio najslabiji mrtvi jezik – i nije se otvorila na nekoj naročitoj strani.

Ovo mi se uvek dešava. Neki čarobnjaci imaju sklonost ka kontroli vremena, neki ka preobražajima, neki ka sjajnoj borbenoj magiji, kao moj dragi Orion. Ja imam sklonost ka uništenju. Za sve krivim svoju majku, naravno, kao i za svoje glupo ime. Ona je od onih što su sve u cveću, perlicama i kristalima, što plešu za Boginju na mesečini. Svi su divni i svako ko izvede neko nepočinstvo samo je žrtva nesreće ili nerazumevanja.

Čak masira i običnjake, jer „tako opušta kad učiniš da se neko oseća bolje”. Najveći broj veštica ne bavi se običnim poslovima – to je ispod njihove časti – ali, ako ipak i rade, biraju isprazne poslove. Osoba koja se penzionise posle četrdeset i osam godina, a niko u firmi se ne seća šta je tačno radila; zbunjena bibliotekarka koju ponekad vidite kako luta među policama, prividno nešto radeći; treći potpredsednik odeljenja marketinga koji se pojavljuje samo na sastancima sa upravom – e, takve poslove. Postoje čarolije koje pomažu da takav posao nađeš ili stvoriš kako bi obezbedio dovoljno za život i imao slobodnog vremena za punjenje manom i pretvaranje jeftinog stančića u dvanaestosobnu vilu. Ali mami to nije padalo na pamet. Ono malo što bi naplatila, naplatila bi tek zato što bi ljudi s pravom gledali ispod oka nekoga ko besplatno profesionalno masira.

Naravno da sam sazdana potpuno suprotno od ovog paragona, što bi očekivao svako ko ima makar i osnovno razumevanje principa ravnoteže, tako da, kada hoću da sredim sobu, dobijem

uputstva kako da je sažežem ognjem. Dobro, ne mogu zaista da *upotrebim* neku od ovih predivnih kataklizmičkih čini koje mi škola tako spremno servira. Interesantno je da se za tren oka ne može tek tako stvoriti armija demona. To traži snagu, i to ogromnu. A niko vam neće pomoći da dođete do mane dovoljne za prizivanje čitave lične vojske demona, tako da, budimo realni, moramo da pribegnemo maliji.

Svako – skoro svako – tu i tamo koristi malo malije za stvari koje i ne doživljava kao zle. Npr. neko pretvori parče hleba u parče kolača a da prethodno nije bio prikupio manu, i svi to smatraju zločinom bez žrtve. E, ali ta moć mora *odnekud* da dođe, a ako je ne sakupiš sam, onda verovatno dolazi od nečega živog, jer moć se najlakše dobija od nečeg što već živi i trčkara. Znači, dobićeš kolač, ali će gnezdo mrava u tvom dvorištu da se zgrči, pocrka i raspadne.

Mama ne bi ni čaj podgrejala malijom. Ali ako niste toliko zapeli za pravila, kao što većina nije, možete svaki dan da pravite sebi tortu na tri sprata od mrava i zemlje, da mirno dočekate sto pedesetu i da umrete u snu, ako ne umrete od holesterola. Međutim, ako maliju koristite za nešto krupnije, na primer za haranje gradova ili pokolj čitavih armija ili za ko zna koliko još beskorisnih stvari koje tačno znam kako da izvedem, to se ne može postići osim usisavanjem mane – životne sile, iskonske energije, vilinske prašine, kako god je zvali: a sad je u trendu da se zove *mana* – iz stvorenja koja su dovoljno složena da imaju mišljenje o tome i da vam se suprotstave. Onda moć bude opoganjena, a vi trpите duševne rane dok im otimate manu, a često umeju i da pobeđu.

To meni i ne bi bio problem, doduše. Ja bih bila odlična u izvlačenju malije, ako bih bila dovoljno glupa ili očajna da to i pokušam. Ovo mami moram da priznam: ona je bila predana svim onim glupostima oko roditeljskog vezivanja, što je u mom slučaju

značilo da bi me njena svetlucava, čista aura obujmila dovoljno da me spreči da prerano dođem do malije. Kada bih donela neke žabice kući kako bih se igrala njihovim utrobama, bila bi izuzetno nežna: „Ne, ljubavi, nećemo da povredimo neko živo biće.” Tada bi me odvela do seoske prodavnice i kupila mi sladoled kako bi nadomestila to što mi je oduzela žabe. Imala sam pet godina, sladoled je bio jedini razlog zbog kojeg sam želela ikakvu moć, tako da sam joj, naravno, donosila svu svoju lovinu. Kad sam porasla dovoljno da nije više mogla da me spreči, tad sam već i sama bila u stanju da razumem šta se događa čarobnjacima koji koriste maliju.

A obično počinju da je koriste u višim razredima, pre nego što se suoče sa maturom, s tim što su poneki u mojoj klasi već posegli za njom. Katkad, ako vas Ji Liu pogleda prebrzo, oči joj na trenutak potpuno pobebe. I nokti joj postanu potpuno crni, a jasno je da nisu nalakirani. Džek Vesting lepo izgleda, kao svaki američki plavušan, i svi misle da je divan, ali ako prođete pored vrata njegove sobe i udahnete duboko, osetićete gotovo neprimetan vonj klanice. Bar ja osetim. Luiza, treća vrata niz hodnik od njega, nestala je ove godine, a niko ne zna šta joj se desilo – što i nije neobično, ali prilično sam sigurna da je ono što je ostalo od nje u njegovoj sobi. Imam dobar osećaj za te stvari iako bih više volela da nemam.

Ako bih poklekla i počela da upotrebljavam maliju, proletela bih kroz školovanje, doduše na odvratnim kožastim krilima slepog miša ili neke demonske zveri, ali makar bih *proletela*. Solomonarijum voli da šalje zle čarobnjake u svet; gotovo nijednog ne ubije. Nama ostalima žderači duša prođu ispod vrata usred dana, a vaurije gmižu kroz odvođe kako bi nas dohvatile za noge tokom tuširanja, i sve to dok nam lektira rastače oči. Čak ni Orion nije bio u stanju sve da nas spase. Najčešće do mature stigne manje od četvrtine klase, a pre osamnaest godina – što,

sigurna sam, nije slučajno godina u kojoj je Orion začet – samo je dvanaest studenata maturiralo, od kojih su se svi prozlili. Udružili su se u čopor i pobili ostatak klase kako bi stekli ogromnu moć.

Naravno, porodice drugih učenika shvatile su šta se dogodilo – bilo je glupavo očigledno; idioti nisu pustili da maturanti iz enklave pobegnu prvi – i pohvatali su svih dvanaest zlih čarobnjaka. Poslednji je bio mrtav do mamine mature naredne godine, i tako su skončale Ruke smrti, ili kako su se već bili nazvali.

Ali čak i kada ste potajni noćni sisač malije koji mudro bira svoje mete i pazi da ne bude primećen, vaš jedini put vodi naniže. Dragi Džek već krade životnu silu ljudskih bića, tako da će početi da trune iznutra u roku od pet godina od mature. Sigurna sam da ima velike planove kako bi odložio to propadanje, kao što zli čarobnjaci neizostavno imaju, ali ne verujem da je tip kome bi to moglo da pođe za rukom. Ako ne smisli nešto genijalno, u roku od deset, najviše petnaest godina, urušiće se sam u sebe u prelepoj, konačnoj, grotesknoj ekstazi. Onda će raskopati njegov podrum, naći stotinu leševa i svi će coktati jezikom i govoriti: Vidi ti to, a baš je delovao kao fin mladić.

Međutim, u trenutku dok se borim stranu po stranu sa neverovatno detaljnim kućnim čarolijama gusto ispisanim na staroengleskom, dobro bi mi došla jedna dobra porcija malije. Kad bi mi neplevljeni ovas napali zujavci – ako vi znate šta to znači, znam i ja – znala bih šta da radim. U međuvremenu, lokva od žderača duša nastavila je ispušta vlažne mehure gasa iza mene, svaki nalik na daleki udar groma, pre nego što bi mi odvratani izliv smrada stigao do nosa.

Već sam bila provela ceo dan u teškom radu. Učila sam za završni ispit. Do kraja semestra ostalo je samo tri nedelje. Ako biste spustili dlan na zidove kupatila, mogli biste da osetite tiho čvaktanje povelikih zupčanika koji su se spremali da nas obrnu još jedan krug. Učionice ostaju na istom mestu, a naše spavaonice

počinju na nivou kantine i spuštaju se za po sprat svake godine, sve do mature. Sledeće godine spustićemo se na najniži sprat, čemu se ne radujemo. Nikako ne želim da padnem neki ispit, pa da moram na popravni.

Zahvaljujući tome što sam bila vredna celo popodne, leđa, zadnjica i vrat su me boleli. Svetiljka na stolu počela je da treperi i gasi se dok sam se nadvijala nad knjigom, žmirkajući i pokušavajući da razaberem slova, a ruka mi je utrнула od pridržavanja rečnika staroengleskog. Prizivanje zida od plamena smrtnoga i spaljivanje žderača duša, knjiga magije, rečnika, mog stola i svega ostalog – sve više i više me je privlačilo.

Nije *potpuno* nemoguće dugoročno biti zli čarobnjak. Liu će to poći za rukom; mnogo je pažljivija nego Džek. Kladam se da je dopuštenu težinu prtljaga gotovo potpuno iskoristila za hrčke ili nešto slično i da ih je žrtvovala u pravilnim razmacima, prema rasporedu. Puši po nekoliko cigareta nedeljno, ne četiri paklice dnevno. Ali ona to sebi može da priušti jer nije potpuno sama. Ima veliku porodicu – ne dovoljno veliku da bi imali zasebnu enklavu, ali bliže se tome – i priča se da su imali mnogo zlih čarobnjaka u svojim redovima. To im je strategija. Dvoje blizanaca, njenih rođaka, upisaće se sledeće godine i, zahvaljujući svojoj maliji, imaće dovoljno moći da ih zaštiti tokom prve godine. A pošto Liu maturira, imaće više mogućnosti. Ako želi da odustane, mogla bi potpuno da se okane magije, nađe svetovni posao od kojeg će plaćati račune i osloni se na ostatak svoje porodice da je štite i da se bave magijom umesto nje. Za desetak godina bi se duševno dovoljno oporavila da bi mogla ponovo da koristi manu. A mogla bi i da postane profesionalna zla čarobnica, veštica koju enklave dobro plaćaju da se bavi teškim poslovima za njih a da oni ne moraju da misle na to odakle joj moć. Dokle god ne pokuša sa nečim preteranim – poput, recimo, moje magije – verovatno će biti dobro.

Ali ja nemam porodicu, osim majke, a još manje enklavu koja bi bila spremna da me izdržava. Živimo u komuni Blistavi um u blizini Kardigana, u Velsu, i imamo, osim nje, jednog šamana, dva spiritualna iscelitelja, vikanski krug i trupu narodnih plesača koji imaju otprilike jednaku količinu stvarne moći, što će reći nimalo, i koji bi svi pali u nesvest od užasa ako bi videli mene ili mamu kako izvodimo pravu magiju. Mene, uglavnom. Mama se bavi magijom tako što dobija manu iz grupa dobrovoljaca – rekla sam joj da bi trebalo to da naplaćuje, ali ona neće – a onda je ponovo deli u vidu varnica i sreće, tra-la-la. Ljudi nas zovu da jedemo za njihovim stolom jer je vole, a ko i ne bi, a podigli su joj i jurtu kada im se obratila, pošto je otišla sa Solomonarijuma u trećem mesecu trudnoće sa mnom. Ali niko od njih ne bi mogao da mi pomogne da se bavim magijom niti bi mogao da me odbrani od lutajućih zlih sila. Čak i ako bi mogli, ne bi. Ne dopadam im se. Nikome se ne dopadam, osim mami.

Tata mi je ovde poginuo, tokom mature, izvlačeći mamu. Ceremoniju zovemo maturom jer je tako zovu Amerikanci, a oni su lavovski pokrivali troškove škole poslednjih sedamdesetak godina. Koliko para, toliko muzike, ta priča. Ali teško da se radi o nekakvom slavlju. Matura je samo trenutak kada celu završnu godinu izbace u matursku dvoranu, daleko ispod poslednjeg nivoa škole, pa oni pokušavaju da se izbave od svih gladnih zlih sila koje ih tamo čekaju. Oko pola maturanata – to jest, oko pola onih koji su dotle potrajali – preživi. Tata nije.

On jeste imao porodicu; žive u okolini Mumbaja. Mama je uspeła da im uđe u trag, ali tada sam već imala pet godina. Ona i tata nisu razgovarali ni o čemu što nije imalo veze sa školom, niti su napravili plan za posle mature kada dođe vreme da se vrate kućama. To bi bilo previše razumno. Bili su zajedno tokom neka četiri meseca školovanja, ali bili su srodne duše i ljubav bi im pokazala put. Naravno, što se mame tiče, *verovatno* i bi.

U svakom slučaju, kada ih je našla, ispostavilo se da su bogati, da imaju palate, dragulje, sluge džine i sve redom, i najvažnije, makar po mami, poticali su iz drevne hindu enklave koja je bila uništena tokom britanske okupacije, ali je poštovala strogo korišćenje mane i držali su se pravila. Ni meso nisu jeli, a kamoli da crpu maliju. Želela je da se useli kod njih, a i oni su bili radi da nas prime. Nisu ni imali pojma šta je bilo s tatom. Poslednji put su se sa njim čuli na polugodištu njegove treće godine. Maturanti skupljaju sve naše poruke nedelju dana pred maturu. Ja sam svoju za ovu godinu već napisala i dala nekoliko kopija maturantima iz londonskih enklava, kratko i jasno: *još sam živa, škola ide dobro*. Morala sam da budem kratka kako neko ne bi prosto odbio da je doda u svoj koverat, jer bi se inače upravo to i dogodilo.

Tata je poslao jednu istu takvu poruku svojoj porodici kako bi znali da je do tada bio živ. A onda se prosto nije vratio. Još jedan od stotine dece na stratištu ove škole. Kada je mama konačno našla njegovu porodicu i rekla im za mene, njima je to izgledalo kao da im se deo tate ipak vratio. Poslali su nam avionske karte u jednom pravcu, a mama se oprostila od svih u komuni i spakovala mene i svu našu imovinu na avion.

Ali kada smo stigle tamo, moja prababa me je jednom pogledala i pala u vizionarski trans. Rekla je da sam duša sa teretom i da ću svim enklavama sveta doneti smrt i propast ako me niko ne zaustavi. Moj deda i njegova braća zapravo su pokušali da me zaustave. To je bio jedini put da je moja mama zaista pobesnela. Ja se toga jedva sećam; mama je stajala u našoj spavaćoj sobi, a četvorica muškaraca nevešto su pokušavali da je nateraju da se skloni s puta i da me preda. Ne znam šta su bili naumili da urade sa mnom – nijedan od njih ne bi namerno ni mrava zgazio – ali verujem da je njen napad bio veoma uznemirujući.

Svađali su se malo, a onda je najednom celu sobu ispunilo užasno svetlo od kojeg su me bolele oči, a mama me je ogrtala

ćebetom. Samo je izašla sa porodičnog imanja, bosonoga, u spavaćici, a oni su stajali okolo, tužni, i niko je nije ni pipnuo. Prišla je najbližem putu i ispružila palac, pa ju je pokupio neki vozač koji je prolazio i odvezao nas sve do aerodroma. A onda ju je u predvorju aerodroma video neki milijarder koji se bavio tehnologijom i ponudio joj da je poveze do Londona svojim privatnim mlaznjakom. Još uvek dolazi jednom godišnje na po nedelju dana da se duhovno pročisti.

I to vam je moja mama. Ali ja nisam takva. Moja prababa je samo jedna u dugom nizu ljudi koji su me upoznali, osmehnuli se, a onda prestali da se smeše pre nego što bih i reč rekla. Niko se nikada neće ponuditi da me poveze, niti da pleše sa mnom u šumskom kolu ne bih li sakupila moć, neće me poslužiti, niti će – što je i najvažnije – stati rame uz rame sa mnom u borbi protiv gadosti koje svakodnevno napadaju čarobnjake tražeći obrok. Ne biste verovali koliko ima *finih* ljudi u komuni – od sorte koja piše dugačka, ostrašćena pisma političarima i redovno protestuje u korist socijalne pravde ili očuvanja staništa slepog miša – koji su četrnaestogodišnjoj meni vedro rekli da sam sigurno uzbuđena zbog toga što krećem u školu i – ha-ha – kako bih sigurno posle toga želela da se osamostalim, da vidim sveta, i sve redom.

Ne želim nazad u komunu. Ne znam da li bi neko ko nije ni probao mogao zaista da razume koliko je užasno stalno biti okružen ljudima koji veruju u ama baš sve, od patuljaka preko transcendentalnog tretmana znojenjem, pa do korinđanja, ali koji nikada ne bi poverovali da zapravo možete da izvedete pravu magiju. Bukvalno sam ljudima u lice to demonstrirala – ili, makar, pokušavala – mnogo mane treba da se magijom zapali čak i mala vatra kada vas gleda neki običnjak potpuno ubeđen da ste samo klinka sa upaljačem u rukavu kojoj će verovatno propasti trik. Ali čak i ako vam neka veoma dramatična čarolija uspe na njihove oči, svi će se diviti i pričati kako je to sve neverovatno, a već sledećeg

jutra biće *brate*, kako su me dobro odradile pečurke. A onda bi me još više izbegavali. Ne želim da budem *ovde*, ali ne želim ni nazad tamo.

To je, naravno, laž. Stalno maštam o povratku kući. Određujem za to po pet minuta svakog dana. Tada stojim pred rupom u zidu, tek toliko da osetim strujanje vazduha a da ipak budem bezbedna, zažmurim i pritisnem lice rukama kako bih suzbila smrad zagorelog ulja i starog znoja, pa se pretvaram da zapravo udišem miris vlažne zemlje, suvog ruzmarina i pečene šargarepe sa puterom dok vetar njiše grane drveća i da ću, čim otvorim oči, ležati na leđima dok sunce zalazi za oblak. U trenu bih menjala svoju sobu za jurtu u šumi čak i posle dve nedelje kiše, kada sve pobuđavi. To bi bio napredak u odnosu na slađani miris žderača duša. Čak mi i ljudi nedostaju, u šta ne bih nikad poverovala da mi je neko rekao, ali, posle tri godine, zagrlila bih čvrsto i Filipu Vaks kada bih ugledala njen kiseli izraz lica i čvrsto stegnute usne.

Dobro, ne, ipak ne bih, a prilično sam sigurna da bih se predomisliła u roku od nedelju dana po povratku. U svakom slučaju, jasno mi je stavljeno do znanja da ne bih bila dobrodošla; da bi me eventualno trpeli. A možda čak ni to, ako bih pokušala da se ponovo tamo vratim posle škole. Savet komune, u kojem je Filipa sekretarka, verovatno će naći neki izgovor da me izbaci. *Negativnost duha* je već nekoliko puta bila pomenuta u mom prisustvu, tek toliko da čujem, ili možda baš kako bih čula. A onda bih samo mami upropastila život, jer ona bi otišla iz komune bez razmišljanja, samo da bi ostala sa mnom.

Znala sam čak i pre nego što sam stigla u Solomonarijum da mi je jedina šansa za iole pristojan život – pod uslovom da se uopšte izvučem odavde – da se priključim nekoj enklavi. Meni i svima ostalima, naravno, ali većina nezavisnih čarobnjaka makar može da nađe saveznike i da se udruži sa njima, da čuvaju jedni drugima leđa, da grade manu, malo sarađuju. Čak i ako bih nekome bila dovoljno simpatična da me drži u svojoj okolini, što nikome

nikada nisam bila, ne bih im bila od koristi. Obični ljudi očekuju metlu u ostavi, a ne bacač raketa, a ja se, evo, dva sata očajnički borim da nađem čaroliju kojom bih oprala pod.

Ali ako ste u ušuškanoj enklavi sa nekoliko stotina čarobnjaka, pa iz dubina najbliže jame izgmizhe nekakva smrtonosna neman, ili pak neka druga enklava objavi rat, i te kako bi vam bio koristan neko ko može da prereže kravi grkljan i stavi sve vatre pakla u službu vaše odbrane. Imati nekog u enklavi sa takvom reputacijom i takvim moćima obično znači da nećete ni biti napadnuti, te tako nema ni potrebe za žrtvovanjem krava. Što znači da ne moram da trpim duševni bol i izgubim pet godina života, niti da, što bi bilo još gore, rasplačem majku.

Ali sve to zavisi od moje reputacije. Niko me neće pozvati u enklavu, pa čak ni u maturantski savez, ako misle da sam neka jadna damica u nevolji kojoj treba neki junak da je spase. Svakako to neće uraditi zato što sam im *simpatična*. U isto vreme, Orion ne mora nikoga da zadivi. On nije samo pripadnik enklave. Njegova majka je jedan od značajnijih kandidata za sledeću dominu Njujorka, što je verovatno i dalje najmoćnija enklava na svetu, a njegov otac je vrhunski zanatlija. On samo treba pomalo da obraća pažnju, minimalno da se bavi školom, pa da išeta odavde i provede ostatak života u luksuzu, potpuno bezbedan, okružen najboljim čarobnjacima i najčudesnijim napravama na svetu.

Umesto toga, on je svoje školovanje proveo skrećući pažnju na sebe. Žderač duša u mojoj sobi verovatno mu je četvrto junačko delo ove nedelje. Spasava svakog tupavca i slabića u školi, ne razmišljajući o tome ko će platiti ceh. Jer posledica će sigurno biti. Koliko god svakog trenutka želela da se vratim kući, jasno mi je koju sam sreću imala što su me uopšte i primili ovde. A imala sam je zato što je školu manje-više izgradila mančesterska enklava, u dalekoj prošlosti edvardijanskog perioda, tako da su aktivne britanske enklave uspele da zadrže nesrazmerno veliki

broj mesta za sebe. To bi moglo da se promeni u sledećih nekoliko godina – Šangaj i Džajpur prete da podignu novu školu u Aziji ako u skorije vreme ne dođe do značajnije preraspodele mesta – ali, makar zasada, čak i nezavisni učenici iz Britanije automatski dospevaju na listu primljenih.

Mama se beše ponudila da me skloni sa spiska, ali nisam bila toliko luda da joj to i dozvolim. Enklave su napravile školu zato što je bez škole još gore. Sve te zle sile koje se šunjaju kroz ventilaciju i cevi i koje se provlače ispod vrata ne potiču iz Solomonarijuma – već dolaze u Solomonarijum jer smo svi mi tu: nežni, mladi čarobnjaci koji pršte od mane, a ne znaju još da je koriste. Zahvaljujući mom udžbeniku iz studija zlih sila sa prve godine školovanja, znala sam da naša primamljivost raste za red veličine na svakih šest meseci između trinaeste i osamnaeste godine, upakovana u tananu šećernu opnu umesto u debelu i žilavu kožu zrelog čarobnjaka. Nije to metafora koju sam izmislila: baš tako piše u knjizi. Autor je veoma uživao izlažući u detalje koliko zle sile žele da nas pojedu. Veoma, veoma, veoma su nas gladne.

Dakle, u ta pradavna vremena, s kraja devetnaestog veka, poznati čarobnjak-zanatlija ser Alfred Kuper Brauning – ime mu se teško zaboravlja, ovde je ispisano na svakom ćošku – došao je na ideju da osnuje Solomonarijum. Koliko god ja kolutala očima na sve plakate sa upozorenjima, dizajn je baš efikasan. Škola je jedva povezana sa stvarnim svetom i to na samo jednom mestu: maturskim dverima. One su okružene slojevima i slojevima magijske zaštite i zanatskih barijera. Kada se neki preduzimljivi zloduh i provuče, dospe samo do maturske dvorane, koja je povezana sa ostatkom škole preko malog broja cevi i ventilacionih kanala neophodnih za njeno funkcionisanje, a i *oni* su krcati zaštitama i barijerama.

Tako da se zle sile tu zaglave i izgube mnogo vremena pokušavajući da uđu i da se popnu do nas, a usput se bore i jedu jedni

druge; s tim što najveći i najopasniji među njima zapravo i ne mogu da se provuku do škole. Moraju da bleje tu u maturskoj dvorani cele godine, grickaju druge zloduhe i čekaju maturu da se nažderu. Mnogo smo zaštićeniji ovde nego što bismo bili da živimo na otvorenom, na primer u nekoj jurti. Čak ni deca iz enklava često nisu uspevala da dočekaju zrelost, a ako si nezavisan i ne uspeš da se upišeš, šanse da preživiš pubertet su ti jedan prema dvadeset. Jedan prema četiri su sasvim dobri izgledi u poređenju sa tim.

Ali za tu zaštitu moramo da *platimo*. Plaćamo svojim radom, svojim jadom i užasom, a to sve gradi manu koja pokreće školu. I plaćamo, ponajviše, kroz *one koji ne prežive*, tako da šta tačno Orion misli da radi? Šta bilo ko misli da će on postići tim spasavanjima? Račun će pre ili kasnije doći na naplatu.

Osim što niko tako ne razmišlja. Manje od dvadesetoro trećaka je stradalo dosad tokom ove godine – obično ih bude preko sto – i cela škola misli da je Orion uhvatio boga za bradu, da je predivan i da će njujorška enklava imati pet puta više prijavljenih nego ranije. Mogu da zaboravim da ću upasti tamo, a ni londonska enklava mi se ne smeši. To me izluđuje, naročito pošto imam potencijala. Već znam deset puta više destruktivnih i dominirajućih čarolija nego svi maturanti zajedno. I vi biste, da dobijete pet komada na ruke svaki put kada pokušate da prebrišete pod.

Sa vedrije strane, danas sam naučila devedeset i osam korisnih kućnih čini na staroengleskom, jer sam morala da se probijem do devedeset i devete ne bih li našla onu jednu kadru da rastera smrad, a knjiga nije mogla da nestane dok nisam stigla do nje. S vremena na vreme škola tako sama sebe sapliće, obično kada je najpodlija, najužasnija i najsitničavija. Jad pri prevođenju devedeset i devet čarolija, sa smrdljivim mrtvim žderačem duša koji brboće iza mene, ipak se isplatio jer sam otkrila i neke veoma korisne čini.

Biću na tome zahvalna za nedelju-dve. Sada moram da ustanem i uradim petsto poskoka u mestu zaredom, savršeno, sve vreme se fokusirajući na kristal za čuvanje strujanja kako bih sabrala dovoljno mane da operem pod i ništa ne ubijem. Ne usuđujem se da varam, čak nimalo. Nema ovde mrava i bubašvaba koje bih mogla da iscedim, a svakim danom moć mi sve više raste, kao i svima nama. Sasvim je moguće da bih svojim darom, ako bih pokušala da varam na činima za čišćenje, počistila i po troje suseda sa svake strane, a cela spavaonica bi zablistala jezivim sjajem sveže sterilisane mrtvačnice. Imam nešto mane u ušteđevini, naravno. Mama mi je spakovala gomilu kristala, koje je podesila uz pomoć svog društva za meditaciju, ne bih li mogla da sačuvam malo mane za kasnije. Tako da odvajam koliko mogu, kad god mogu. Ali nemam nameru da upotrebim jedan od tih kristala na čišćenje sobe. Kristali su za hitne slučajeve, kada mi zaista odmah treba snaga, i štek za maturu.

Pošto sam očistila pod, odradila sam još pedeset sklekova – u odličnoj sam formi poslednjih godina – pa bacila maminu omiljenu čaroliju za kađenje. Cela soba mi je zamirisala na spaljenu žalfiju, ali i to je bilo nešto. Dotad je već došlo i vreme za večeru. Baš mi je trebao tuš, ali zaista nisam želela da se borim sa nečim što bi moglo da ispuza iz odvoda, a sigurno bi nešto ispuzalo čim bih ušla u kupatilo. Umesto toga, presvukla sam majicu, uplela pletenicu i umila se vodom iz bokala. Isprala sam i majicu vodom iz bokala i prostrla je da se suši. Imam samo dva gornja dela i oni su počeli da se habaju. Pola odeće sam morala da spalim na prvoj godini kada mi je neka bezimena sen izgmizala ispod kreveta tokom moje druge noći u internatu. Nisam imala odakle drugde da izvučem manju. Žrtvovanje odeće dalo mi je dovoljno moći da spržim sen bez upotrebe nečije životne snage. *Tada* mi Orion Lejk nije trebao, zar ne?

Čak i uz ozbiljne napore, izgledala samo dovoljno čarobno da me je na zborištu pred večeru – u menzu se ide u grupi, naravno, sama bih prosto izazivala smrt – Liu pogledala, pa pitala: „Šta ti se dogodilo, Ela?”

„Naš vrli spasitelj Lejk odlučio je danas da rastopi žderača duša u mojoj sobi, a mene je ostavio da pospremim”, rekla sam.

„Da ga *rastopi*? Fuj”, rekla je. Liu je možda veštica, ali makar ne kleči pred Orionovim prestoljem. Sviđa mi se, bez obzira na to što koristi crnu magiju: ona je jedna od malobrojnih kojima ne smeta da bleje sa mnom. Ima ona i poželjnijeg društva od mene, ali uvek je pristojna.

Tu je bio i Ibrahim – napadno okrenutih leđa čekao je svoje društvo, stavljajući nam do znanja da u njihovoj grupi nismo dobrodošle – pa se okrenuo, veoma uzbuđen. „Orion te je spasao od žderača duša!” rekao je. Zapravo, *cvileo* je. Orion je njega već tri puta bio spasao – ali njemu je spasavanje i bilo potrebno.

„Orion je jurio žderača duša, uterao ga u moju sobu i razmazao ga po podu”, rekla sam, kroz zube, ali nije bilo efekta. Dok smo čekali Adiju i Džeka, ne bi li nas bilo petoro u grupi, Orion me je već junački bio izbavio od žderača duša, a naravno, do kraja večere – samo dvoje nas je te večeri povratilo, sve nam bolje idu zaštitne čini i protivotrovi – cela škola je za to znala.

Mnoge zle sile nemaju imena; ima ih toliko mnogo i stalno se smenjuju. Ali žderači duša su nešto ozbiljno: samo jedan je pobio desetak studenata iz drugih generacija, i to na veoma gadan način, sa sve dramatičnim svetlosnim efektima (žderača duša) i vriskom i jaucima (prožderanih). Da sam se sama otarasila jednog od njih, to bi učinilo čuda za moju reputaciju, a mogla sam. Imam dvadeset i šest napunjenih kristala u rukom rezbarenoj kutijici od sandalovine, koju držim pod jastukom i štekam tačno za takve situacije. Pre šest meseci, kada sam pokušavala da zakrpicim

pohaban džemper bez pribegavanja užasima štrikanja, otkrila sam zapev kojim se razvrgavaju duše. On može da izvrne žderača duša kao čarapu – bez smradnog taloga – a ostavlja samo sjajni plamičak za sobom. Da sam se dogovorila sa Adijom, pošto ona uči za zanatliju i ima afinitet za neprirodne materijale, mogle smo taj plamičak da uposlamo da obilazi naš hodnik tokom noći. Većina zlih sila ne voli svetlost. To je prednost koju bismo mogle da imamo sve do mature. Umesto toga, dobila sam neželjeno zadovoljstvo da postanem još jedna Orionova rečka.

Moj lažni susret sa smrću mi je makar obezbedio dobro mesto za večerom. Obično moram sama da sedim na kraju polupopunjenog stola odbačenih iz društva, ili pak ljudi beže od mene sve dok se moj sto potpuno ne isprazni, što je još gore. Danas sam sedela za jednim od središnjih stolova pod kvarcnim lampama – mesecima nisam dobila više De-vitamina, ako se ne računaju tablete – sa Ibrahimom i Adijom i još nekoliko umereno popularnih učenika. Sa nama je sedela čak i jedna devojka iz omanje enklave na Mauiju. Ali ja sam samo postajala sve bešnja dok sam ih slušala kako uz divljenje pričaju o svemu onome što Orion čini za nas. Nekoliko njih me je čak pitalo da im opišem doživljaj. „Prvo je pojurio žderača duša, pa ga je sustigao, onda je razvalio vrata moje sobe, rastopio ga pre nego što sam stigla išta da kažem i razmazao smrdljive ostatke po mom podu”, obrecnula sam se, ali možete zamisliti kako je to prošlo. Svi žele da misle kako je on veličanstveni junak koji će ih sve spasti. Fuj.